

Sygn. akt VIII C 2558/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 3 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 listopada 2016 roku w Ł.

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G.

przeciwko H. Z.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2558/16

UZASADNIENIE

W dniu 19 sierpnia 2016 roku B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu H. Z. powództwo o zapłatę kwoty 143,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 31 października 2007 r. pozwany zawarł z (...) Bank S.A. umowę kredytu ratalnego nr (...). W dniu 31 maja 2011 r. powód zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę cesji wierzytelności wynikającej z powyższej umowy. Dochodzona pozwem kwota stanowi koszty poniesione przez pierwotnego wierzyciela w związku z monitoringiem płatności oraz tytułem kosztów działań windykacyjnych podejmowanych przez bank po dniu wypowiedzenia umowy.

(pozew k. 3-4)

W dniu 7 września 2016 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi wydał nakaz zapłaty, w którym nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 143,25 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 107 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

(nakaz zapłaty k. 20)

Od powyższego orzeczenia pozwany złożył sprzeciw, którym zaskarżył w całości nakaz zapłaty. W uzasadnieniu pozwany podniósł, że łącząca go z pierwotnym wierzycielem umowa nie regulowała wysokości kosztów związanych z windykacją. Ponadto w ocenie strony pozwanej koszty windykacyjne nie mogą odbiegać od rzeczywiście poniesionych kosztów. H. Z. stwierdził, że powód nie przedstawił żadnego dokumentu potwierdzającego poniesienie kosztów windykacji w dochodzonej wysokości, gdyż wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego takim dowodem być nie może.

(sprzeciw k. 23- 24)

Na terminie rozprawy w dniu 3 listopada 2016 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa, kwestionując powództwo zarówno co do zasady, jak i wysokości. Natomiast pełnomocnik powoda nie stawiał się.

(protokół rozprawy k. 31)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 października 2007 r. pozwany zawarł z (...) Bank S.A. umowę nr (...) kredytu na zakup towarów oraz przyznania limitu kredytowego i wydania karty kredytowej V. Elektron Żagiel.

(umowa kredytu na zakup towarów k. 11- 12)

W dniu 26 kwietnia 2011 r. powód zawarł z (...) Bank S.A. umowę przelewu wierzytelności obejmującą m. in. wierzytelność przysługującą wobec H. Z..

(umowa przelewu wierzytelności k. 15, aneks do umowy przelewu wierzytelności k. 16, załącznik k. 14)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny oraz na podstawie dowodów z dokumentów, znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W przedmiotowej sprawie B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 143,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem kosztów poniesionych przez pierwotnego wierzyciela w związku z monitoringiem płatności oraz tytułem kosztów działań windykacyjnych podejmowanych przez bank po dniu wypowiedzenia umowy.

W ocenie Sądu powód nie wykazał, że przysługuje mu dochodzone roszczenie, ani też nie wykazał jego wysokości. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanym pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148), a nie zrobił tego. Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żywnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148). Sąd podziela w całości argumenty powołane w uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty. H. Z. trafnie zauważył, że łącząca go z pierwotnym wierzycielem umowa z dnia 31 października 2007 r. nie regulowała wysokości kosztów związanych z windykacją. Ponadto powód nie przedstawił żadnego dokumentu potwierdzającego poniesienie przez pierwotnego wierzyciela kosztów windykacji w dochodzonej pozwem wysokości. Jak słusznie zauważył pozwany wyciąg z ksiąg rachunkowych

funduszu sekurytyzacyjnego nie może być dowodem na okoliczność poniesienia kosztów windykacyjnych, gdyż brak mu przymiotu dokumentu urzędowego, z którym jest związane domniemanie prawne.

Zatem w ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że powód nie sprostał ciężącemu na nim zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężarowi udowodnienia okoliczności faktycznych, z których wywodzi skutki prawne. Strona powodowa nie przedstawiła żadnego dowodu, że pierwotnemu wierzycielowi przysługiwało prawo do obciążenia pozwanego kosztami windykacyjnymi, ani w jakiej wysokości miałyby być naliczane powyższe koszty oraz czy pierwotny wierzyciel faktycznie dokonał jakichkolwiek czynności związanych z monitoringiem płatności oraz windykacją podejmowaną przez bank po dniu wypowiedzenia umowy. Powołana reguła znajduje także swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.